

vilde blive ca. 8,000. Man ser altsaa, at det er en Tanke, der har slaaet an. Derfor er jeg kommen paa den Ide, at noget saadant ogsaa maatte kunne gøres med stort Held her i København. Det er desværre saaledes, at der er mange unge Kvinder, der i vor Tid drages bort fra Husvæsenet, fordi de skulle arbejde paa Fabrikker. Hvor der skal anvendes billig Arbejdskraft, finde jo ofte Kvinder og Børn Beskæftigelse. Saadanne Kvinder ere selvfølgelig ikke saa godt i Stand til at styre et Hus, i hvert Fald ikke saa godt som den Kvinde, der i sin Opvækst har deltaget i Husvæsenet. For manges Vedkommende vil Forholdet vistnok være det, at de ere sørgelig stillede, naar de blive gifte og skulle til at styre et Hus selv, idet de maaske nok ved Hjælp af en Kogebogs Teorier kunne stege et Stykke Flæsk, men neppe deraf kunne lære saa meget, at de ved det Middel ere i Stand til at holde deres Mænd til Hjemmet. Derfor tror jeg, at denne Opgave har dybere Betydning, end man ved første Øjekast er tilbøjelig til at tillægge den, og jeg vil derfor spørge den ærede Landbrugsminister, om man her i København, hvis man fik i Sinde at foranstalte noget lignende som Landboforeningerne paa Landet, turde gøre sig Haab om at faa Del i Tilskuddet paa de 5000 Kr., som Staten ved Lov af 23. Maj 1902 yder. Jeg har søgt paa Finansloven efter dette Beløb, men ikke fundet det. Det maa vel gemme sig et eller andet Sted. Jeg tænker mig, at det er slaaet sammen med et andet Beløb under en eller anden Post, for det kan vel ikke være saadan, at det ikke anvendes, det vilde være Synd. Sagen kunde imidlertid udvides til Byerne ogsaa, og det ser ud som om Landstinget har været saa forsynligt at aabne Adgang dertil. Loven i Folketingets Affattelse gik nemlig ud paa, at det for hvert Aar skulde afgøres paa Finansloven, hvorledes disse Penge skulde fordeles, medens Landstinget har — saadan opfatter jeg det — for at gøre Forretningsgangen hurtigere tildelt Landbrugsministeren Bemyndigelse til at foretage Fordelingen, naar det ikke er de landøkonomiske Fællesforeninger og den bornholmske landøkonomiske Forening, der skulle indstille, hvem der skal have Tilskuddet. Jeg er ved den Omstændighed, at disse Kursus i saa høj Grad have slaaet an paa Landet, kommen paa den Tanke, at de ogsaa maatte kunne anvendes i København, og at man kunde gavne mange Kvinder, som havde Lyst til at sætte sig

ind i Madlavningens Mysterier, som de nu ikke kende saa godt, som de burde. Det er jo ingen Hemmelighed for os alle, at Maden spiller en stor Rolle for det menneskelige Velvære. Jeg er vis paa, at naar en Velærværdighed skal staa op og prædike, saa prædiker han meget inderligere og meget mere indtrængende, naar han har spist en god Frokost, end naar han møder skrupsulen i Kirken, og saadan er det vist i alle Forhold, at naar der er et materielt Velvære over Personen, gaar han bedst til sin Gerning i alle Livets Forhold.

Det har undret mig noget, at den danske Regering ikke har fundet sig foranlediget til at sende en delegeret til den Arbejderbeskyttelseskongres, der har fundet Sted i Basel i indeværende Aar, og hvortil der er mødt Repræsentanter fra forskellige Lande, ogsaa fra smaa Lande. Det er en Kongres, der er tilbagevendende, den har sit faste Bureau i Basel, hvor man søger at samle alt det, der har Betydning for Arbejderbeskyttelsen i de forskellige Lande, til indbyrdes Paavirkning. En Kongres afholdtes altsaa i Basel i Aar under Forsæde af Repræsentanter for den svejtsiske Regering. Jeg kan nu ikke tænke mig, at der ikke skulde være sendt Indbydelse til den danske Stat, thi den Organisation, som jeg har den Ære at være Medlem af, staar i nogen Forbindelse med Bureauet. Jeg vil tillade mig at spørge, hvorfor man ikke har ladet sig repræsentere der, da der dog var Anledning til at vise, at vi sætte Pris paa det Arbejde, der er udført af Bureauet, og ønsker, at Lovgivningen skal gaa i den Retning, dette Bureau angiver.

Endelig vil jeg tillade mig at bringe en Sag frem, som har vakt Forundring i Sommer, det er en Sag, der angaar Postvæsenet. Ugebladenes Udgivere have faaet Meddelelse om, at de for at være sikre paa at faa deres Blade distribuerede omkring i Landet inden Søndag, maatte indlevere deres Eksemplarer senest Torsdag Kl. 4. Det vakte selvfølgelig Røre blandt Bladudgiverne, og jeg synes, at det er berettiget. Ugebladene indleveredes tidligere som Regel, saa vidt jeg ved, om Fredagen, og Postvæsenet har altid tidligere været i Stand til at faa Bladene sendte omkring ogsaa til fjerne Egne af Landet, saa at Folk alle Vegne havde deres Blad om Søndagen. I det hele taget synes jeg, at Postvæsenet og Telegrafvæsenet maa bestræbe sig for at faa tilvejebragt den hurtigstmulige Rapport mellem Afsender og Modtager. Det synes mig derfor forunderligt, at man